

тазмагория на свѣтлината се губи, небесното пространство надъ планината постепенно се обезцвѣтѣва, посивява, затъмнява, и вечерницата, изъ невиделица, като единъ ослѣпителенъ лучистъ ялмазъ, блѣсва и провисва се надъ самия грѣбъ на планината, подобно на едно електрическо кандило спуснатото отъ небесния връшникъ, когато още ни една друга звѣздица не е изпъллила на него...

Но азъ се отклонихъ да говорѣхъ за колосалната Витоша, когато намѣрението ми бѣше да говорѣхъ съвсѣмъ за дребно нѣщо: за Славча Плужевъ.

Познавате ли Славча Плужевъ?

Не?

А между това, вие всѣки день го срѣщате.

Славчо Плужевъ е чиновникъ — той и не може да бѣде друго! — Славчо Плужевъ е дребничкѣ, съ кѣса снага и съ кѣси крака, които сѣ бързатъ, кога вѣрватъ, и по начинъ щото да не настѣпватъ и една мравка; Славчо Плужевъ има валчесто, съ тъмна кожа лице, безъ никакво нападателно изражение — напротивъ; тумчасть власатъ носъ, сплюснато чело, дори надъ самитѣ вѣжди, черни, широки, склучени, завоювано отъ лѣса на косата; погледътъ му е боязливъ и въ непрѣстанно движение, като на солдата — защото Плужевъ внимава да не пропустне нѣкого безъ поздравление — билъ той отъ неговото вѣдомство или отъ друго, сѣ едно — всѣки може да ти напакости — И въ учреждението Плужевъ е примѣръ на чиновнишко смирение и благонравие. Нѣкои слободни присмѣхулници шепнишкомъ го наричатъ задъ гърба му ту „Алексий божий человекъ“, ту „света овчица“, но доста силно, за да ги чуе; но Славчо се прѣструва, че нищо